

NEVERNAN KRUUNUN- PRINSESSA

Jenni Jukkala

*Nevernan
Kruununprinsessa*

Jenni Jukkala

Nevernan kruununprinsessa

Kirja on täysin kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta. Kaikki yhtymäkohdat todellisiin tapahtumiin tai henkilöihin ovat sattumaa.

© 2025 Jenni Jukkala

Kannen suunnittelu: Jenni Jukkala

Sisuksen taitto: Jenni Jukkala

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-2825-3

Y K S I

Kukaan matkustajista ei oletettavasti kuunnellut minua, mutta olin jo tottunut siihen. Heille oli tärkeämpää tyhjentää lasseissa poreilevia, makuhermoja hyväileviä juomia, nauttia rankan raadannan keskeyttävästä lomasta ja siirtää huomio vasta sitten lavan tapahtumiin, kun mainitsemiä yhtye aloittaisi soittonsa.

Hymyilin rutiininomaisesti, vilkutin ja pujahdin paksujen verhojen välistä poikkeuksellisen siistiin takatilaan. Pyyhin hymyn kasvoiltani ja laskin mikrofonin pöydällä olevaan säilytystelineeseen. Samassa viereisellä alahyllyllä makaava laukkuni alkoi väristä. Kyykistyin ja kaivoin puhelimen esille sivutaskusta. Tuntematon numero. Odotin, että värinä lakkasi ja selasin lokia. Neljä vastaamatonta puhelua, kaikki tuntemattomia. Kaiketi sama häirikkö, joka oli yrittänyt tavoitella minua parin päivän ajan, eikä nähtävästi välittänyt edes siitä, että oli sunnuntai.

Heitin tietovisan käytetyt vastauspaperit roskiin ja lajittelin muistiinpanovälineet omille paikoilleen hyllyillä oleviin muovilaatikoihin. Normaalisti se olisi ollut avustavan kollegani tehtävä, mutta hän oli joutunut juoksemaan jollekin kiireiselle asialle kerättyään liput ja kynät matkustajilta. Vilkaisin ympärilleni varmistaakseni, että kaikki oli kunnossa seuraavaa vuoroa varten ja nostin käsilaukun olalleni.

Sivuovi kolahti, ja viihdepäällikkö liukui minua kohti vaalean tukan jokainen suortuva omalla paikallaan. Hänen lähes symmetrisillä kasvoillaan oli tuttu ”pahoittelen, vaikka en ole pahoillani” -hymy, joten tiesin hänen tuovan mukanaan mielialaa laskevia uutisia. Minua ei huvittanut kuunnella tuskasteluja henkilöstövajeesta tai sitä, miten hän joutuisi lisäämään minulle vielä yhden pikkuriikkisen tehtävän. Tätä menoa blokkaisin pian tyhjiä lasseja ja imuroisin verhoja.

”Tule käymään toimistossani. Naprokerhon ohjaaja jää opintovapaalle ja pitäisi keksiä paikkaaja”, viihdepäällikkö sanoi tultuaan liian lähelle henkilökohtaista tilaani. Yksi tax free -myymälän kalleimmista miesten tuoksuista alkoi kiertyä ympärilleni.

Ujuttauduin hänen ohitse.

”Työvuoroni loppui jo.”

”Ei siinä kauan mene.”

Siirryin lähemmäs ovea osoittaakseni, että en ollut käytettävissä. Hän katsoi minua tiiviisti. Vilkaisin seinälle kiinnitettyyn viikkoaikatauluun ja sen

yläpuolella olevaan kelloon, ja mietin, selviäisikö asia vartissa vai menisikö pidempään.

”En äkkiseltään keksi, mitä asialle voisi tehdä, mutta voin miettiä huomiseksi vaihtoehtoja. Nyt minulla olisi vähän kiire, sillä ystäväni odottavat.”

Viihdepäällikkö pani kätensä puuskaan ja kohautti olkapäitään.

”Selvä. Pidä hauskaa.”

Hymyilin takaisin yhtä teennäisesti ja pujahdin tietovisapalkintohyllyn viereisestä ovesta käytävään.

Kun olin aloittanut työt laivalla, minulla oli mennyt pitkään hahmottaa, missä henkilökunnan tilat sijaitsivat. Kerran eksyin ja yllätin viihdepäällikön puuhailemasta uuden tanssijattaren kanssa sivuvarastossa. Olin luvannut pitää suuni kiinni, mutta minun oli ollut pakko kertoa näkemästäni ystävälleni Jannalle, joka tuohon aikaan seurusteli viihdepäällikön kanssa. Muutamaa viikkoa myöhemmin pari erosi. Syitä saattoi olla monia, enkä koskaan kysynyt tarkemmin, mutta viihdepäällikkö oli siitä lähtien suhtautunut minuun sen mukaan, mikä tuuli Itämeren yli puhalsi. Myötätuulen lempeät tuiverrukset olivat olleet viime aikoina valitettavan harvassa.

Pyörähdin lievän epäjärjestyksen vallassa olevassa ikkunattomassa hytissäni vaihtamassa työvaatteet arksampiin, punasin huuleni ja lähdin yhdennelletoista kannelle.

Tervehdin matkustajien lomassa vastaantulevia tuttuja ja suuntasin puolitäyden oleskelualueen ikkunalliseen loossiin, jossa ystäväni tuijottivat tiukasti pöytää. He olivat levittäneet eteensä laivan valikoimista Carcassonne-strategiapelin, jossa oli tarkoitus rakentaa isoja linnoja ja valloittaa mahdollisimman paljon peltoja ja teitä ennen kuin palat loppuivat.

Istuin Teresan viereen ja katsoin ulos ikkunasta, josta kuivuneiden pisaroiden jäljet erottuivat selkeästi syyskuun alun kirkkaassa auringonpaisteessa. Taustalla siinsivät Oulun uusittu satamarakennus ja kaupungin ääriiviivat.

”Arvatkaapa, kuka yritti taas tulla hoitamaan asioita työajan jälkeen?”

”Mikä tällä kertaa oli niin kiireellistä”, Teresa kysyi ja sijoitti sinisen puukon peltopaloinen parhaaksi katsomalleen paikalle.

”Jälleen yksi työntekijä jää pois. Ratkaisuksi pitäisi ilmeisesti keksiä jokin muu kuin rekryn avaaminen.”

”Kukapa sitä nyt palkkaisikaan uusia irtisanoutuvien tilalle”, Teresa sanoi päättään pudistaen ja pöyhi lyhyttä, punertavaa tukkaansa. Janna puolestaan pyöritteli keltaista puu-ukkoa sormiensa välissä ja vaaleanruskeaa hiustupsua toisen käden sormillaan.

Hymähdin.

”Ei laivan viihdeosasto ainakaan. Päätin jo, että en jouta patkääkään alkavasta lomastani, vaikka viihdepäällikkö lirputtelisi miten.”

Olin yrittänyt neuvotella itselleni esihenkilön paikkaa, koska minulle oli pikkuhiljaa hivutettu ylimääräisiä tehtäviä. Minua ei vain hennottu ottaa pois tietovisojen parista ja bändien esittelystä, eikä muka kukaan toinen esittänyt lyhyissä näytelmissämme julmaa noitaa minua paremmin. Toki samalla hinnalla minun piti avustaa viihdepäällikköä tulevien viikkojen aktiviteettien suunnittelussa, managerien kontaktoinnissa ja paperihommissa, sekä mukisematta toimia polttariporukoiden henkilökohtaisena avustajana ja tarvittaessa vastata puhelimeen kellon ympäri. Ilmeisesti viihdeosaston viralliseksi aktiviteettiesihenkilöksi pääsi vain olemalla pitkäsäärinen seurapiirikaunotar, entinen bodari-tanssija tai liukumalla reittä pitkin. En sopinut yhteenkään kategoriaan, joten olin jumissa.

”Ehkä voisi olla aika vaihtaa työpaikkaa”, Teresa sanoi, kun Janna viimein laski pelinappulansa keskeneräiselle tielle. Janna nosti katseensa meihin ja otti huolella meikkaamilleen kasvoille dramaattisen ilmeen.

”Et sitten jätä minua ilman varoitusaikaa. En nimittäin halua mädäntyä täällä ilman järkevää seuraa.”

”Lähtisin heti, jos asuntolainاعرät eivät rokottaisi joka kuukausi tiliäni”, sanoin ja

ojensin laatikosta Teresalle seuraavan laatan, ”vaan ilman Eurojackpot-voittoa... no, jään ainakin siihen seuraavaan kesälomaan.”

Janna hymyili hyväksyvästi ja Teresa virnisti.

”Milloin ajattelit aloittaa eurojaskaamaan?”

”Ehkä loman kunniaksi voisin pari riviä ostaakin.”

”Luotetaan siihen, että Tukholmassa on onni myötä. Ja vaikka ei olisikaan, siellä juhlimme kunnolla.”

”Ehdottomasti. Emmekä palaa hotellille ennen auringonnousua.”

”Jos silloinkaan”, Teresa sanoi, kun odotimme, miten Janna reagoisi hänen viimeisimpään siirtoonsa. ”Onko muuten Oulussa nykyään mitään kivoja kauppoja? En ole käynyt siellä yli kymmeneen vuoteen.”

“Reilu kuukausi sitten avattiin ostoskeskus, joka huhujen mukaan olisi ’ympäristöön sopiva’ versio Tukholman Åhlensista. Ainakin omistaja on sama”, vastasin, kun loossin ohi meni kovaan ääneen miehelleen käskyjä jakava nainen.

Janna kurtisti kulmiaan irrottamatta katsettaan pelistä.

“Varmasti, sillä yksi kerros koostuu pelkästään Ruotsin hovin luottomerkityistä esineistä ja herkuista. Lisäksi kruununprinsessa Désirée kävi leikkaamassa avajaisnauhankin.”

“Jos kerran kuninkaalliset ovat sen hyväksyneet, niin...”, Teresa naurahti.

“Ei mikä tahansa tuote saa hovin sinettiä, varsinkaan vielä, kun se on Ruotsissa melko uusi käytäntö. Ja se, että Oulu on ensimmäinen pienempi kaupunki, johon niitä tuotteita saadaan, on mielettömän iso juttu”, Janna sanoi nostaen huomionsa meihin. Hänen katseensa liukui sivummalle ja kasvot venähtivät.

Kovaaäänisistä kaikui muistutus jazz-bändi Jazz & Bass Orchestran iltapäiväsetin alkamisajankohdasta, kun viihdepäällikkö pysähtyi loossimme viereen. Hän odotti sen aikaa, että mekaaninen ääni hiljeni ja ojensi sinisen post it -lapun minulle.

“Sinulle on soittopyyntö. Joku Augusta Acosta majoilee Ore-hotellissa. Kuulemma kiireellinen.”

”Aha, kiitos.”

Viihdepäällikön kasvot jumittuivat hymyyn, kun hän katsoi meistä jokaista vuorotellen. Janna siirsi huomionsa auringossa kimaltelevaan mereen, minä tuijotin paperilappua kädessäni ja Teresa keskittyi kohentamaan kaulahuiviaan parempaan asentoon.

“Nähdään siis huomenna”, viihdepäällikkö sanoi, odotti hetken ja viimein poistui.

“Kuka on Augusta Acosta”, Janna kysyi.

Kohautin olkiani ja tiedustelin Teresalta, miten kylpyhuoneremontti eteni. Hän huokaisi ja kertoi viimeisimmät ongelmat, joihin kuului hänen poikaystävänsä hyvän ystävä väärien asentama pistorasia. Väitti olevansa ammattimies, mutta Teresan mukaan pikemminkin *amattimies*. Ystäväni turhautumista kuunnellessani taittelin saamani lapun pieneksi neliöksi ja harkitsin sen upottamista Jannan vesilasiin. Useimmat nimet olin onnistuneesti unohtanut, mutta en mahdollisia harmejä enteileviä.

KAKSI

Puoli tuntia myöhemmin työnnyimme hissistä lähtökannelle. Hälisevä muovitarapainen naisjoukko valui ulos viihdepäällikön ja lomallaan auringossa lievästi kärehtäneen laivaisännän hyvästellessä heidät. Ihmettelin, että laivaisäntä oli vielä paikalla, sillä yleensä hän siirtyi muihin hommiin sen jälkeen, kun oli laivan rantauduttua hyvästellyt muutamat ensimmäiset turistikierrokselle lähtijät. Kenties hän olikin tullut pyörittämään juorukerhoa viihdepäällikön kanssa.

Ystäväni pulisivat kädet heiluen ideoidessaan, miten voisimme juhlistaa syntymäpäiviäni vajaan kolmen viikon päästä. Voisimme aloittaa pakohuonepelillä, syödä eksoottisessa ravintolassa ja ennen iltarientoja käydä vaikka maalaustunnilla. Jannan mielestä meidän olisi ehdottomasti vuokrattava limusiini päiväksi, ja koska hänellä oli suhteita yhteen yrittäjään, voisimme saada hyvänkin diilin. Hän oli sitä mieltä, että elämään piti järjestää luksusta ja kimalletta aina, kun se oli mahdollista. Mikään säihke ei kuulemma ollut liikaa. Valmistauduin protestoimaan maalaustuntia vastaan, kun ramppia pitkin asteli sataman haalariasuisten vartijoiden saattelemana kaksi vankkarakenteista, tummapukuista miestä.

Janna pysähtyi ja mittaili michiä häpeilemättä päästä varpaisiin vienosti hymyillen. Kehotin häntä jatkamaan matkaa, sillä kaksilahkeisia saattoi katsella muuallakin. Mitä nopeammin pääsisimme viihdepäällikön ohi, sitä parempi.

”Etsimme työntekijääne Olivia Rantamalmia”, yksi vartijoista sanoi laivaisännälle, jonka kasvoilla oli käväissyt säikähtänyt ilme.

”Kävipäs tuuri, hän on tässä”, miehiä päätä lyhyempi laivaisäntä vastasi taas hymyillen ja viittasi minua kohti pullealla kädellään.

Ystäväni pysähtyivät niille sijoilleen, ja viihdepäällikkö tuijotti minua kuin olisi halunnut pureutua sisälle ajatuksiini. Miten toivoinkaan, että olisimme lähteneet kymmenen minuuttia aiemmin.

Etunenässä seissyt vartija astui sivummalle, jolloin pukumiehet tulivat hänen takaansa kättelemään minua ja esittelivät itsensä mainitsematta tittleitään tai edustamaansa tahoa. Aiemmat puhelut tuntemattomista numeroista ja yhteydenottopyyntö Augusta Acostalta juuri ennen eteläeurooppalaisilta näyttävien miesten ilmestymistä työpaikalleni eivät millään voineet olla sattumaa. Vaikutti siltä, että tavoittelevalla osapuolella oli kiire, koska edellisestä puhelusta oli vajaa kaksi tuntia. Huono juttu, erittäin huono.

Ohitsemme valui uusi matkustajien rypäs, joista osa katsoi meitä kiinnostuneena. Hymyilin ystäväilleni hätäisesti sanomatta mitään ja vein pukumieskaksikon kulman takana olevaan äänieristettyyn lasikoppiin. En ehtinyt kysyä heidän asiaansa, kun kaljupäinen jo otti valkoisen kuoren salkustaan. Sen päällä luki nimeni ja kulmassa komeili haalea vaakuna kruunusta, valtikasta ja linnusta. Mies pyysi minua todistamaan henkilöllisyyteni, jotta voisi luovuttaa kirjeen. Jo fyysinen kirje nykypäivänä kertoi sen, että lähettävä taho ei ollut kuka tahansa. Tuijotin kuorta ja toivoin tyhjästä ilmestyvää minitornadoa, joka veisi sen mennessään. Kun mitään ei tapahtunut, kaivoin lompakon käsilaukustani ja ojensin henkilökorttini toistaiseksi puhepuolesta vastanneelle kaljupäälle. Hän naputteli puhelimensa näyttöä, tutki tietojani ja nyökkäsi. Saatuaani kuoren revin sen auki etusormellani. Vedin esille vaakunallisen paperin, johon viesti oli kirjoitettu käsialaa muistuttavalla fontilla. Se ei ollut kutsu häihin tai hautajaisiin vaan pyyntö – tai käsky, miten sen halusi nähdä – tulla tapaamaan Nevernan kuningashuoneen edustajia paikalliseen Ore-hotelliin. Tänään.

Luin kirjeen uudestaan. Sisältö pysyi samana. Pohdin mahdollisuuksiani, mutta jokainen polun alku päättyi rotkon reunalle. Olin ehtinyt todistaa olevani oikea henkilö, eivätkä vakavaimiset miehet taatusti suostuisi esittämään, että eivät olleet tavoittaneet minua. En pääsisi juoksemaan karkuun, sillä he voittivat jo kenkävalinnassa, jalkojen pituudessa ja lihaskunnossa. Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin tavata hovin edustajat ja toivoa, että heidän asiaansa ei veisi lomafiilistäni.

Viitisentoista vuotta sitten bonusäitini Lahja oli ollut töissä lähellä Portugalia sijaitsevan saarivaltio Nevernan kuninkaanlinnassa ja saanut työsuhteen aikana ja jälkeen pieniä helpotuksia elämäämme. Olisimme voineet asua palatsin yhteydessä olevassa henkilökunnan rakennuksessaakin, mutta Lahja miehineen valitsi mieluummin työpaikasta kauempana sijaitsevan työsuhdeasunnon. Leikimme siskoni kanssa sen isolla pihalla muiden työntekijöiden lasten kanssa ja naapureilta saimme tukea aina tilanteessa kuin tilanteessa. Etuihin kuului myös työsuhdeauto sekä merkittävät alennukset huvipuistoihin ja lomakeskuksiin, jotka lapsiperheelle olivat statuksella leveilyä arvokkaampia. Vaikka hovinkaan perustyöntekijöiden palkat eivät huidelleet pilvissä, olivat vanhempamme silti onnistuneet tarjoamaan perheellemme monipuolisen lapsuuden.

Minä en ollut koskaan käynyt palatsissa, ja olin jutellut ainoastaan muutaman kuningasperheen jäsenen kanssa silloin, kun he olivat vierailleet satunnaisesti asunnollamme. Niinpä keksin vain yhden todennäköisen syyn yhteydenottoon. Hovi halusi periä takaisin rahat, jotka oli antanut äidille kattamaan minun ja bonussiskoni koulutuskustannuksia. En ymmärtänyt, miksi juuri nyt, miksi minulta ja miksi rikkauksissa rypevä hovi ylipäättään sellaista tekisi, mutta mitäpä muutakaan he voisivat haluta. Rahastahan kaikessa aina lopulta oli kyse. Vatsassani muljahti, kun yritin hahmottaa, miten suuri summasta muodostuisi mahdollisine korkoineen. Panin paperin takaisin kuoreen, taitoin sen keskeltä ja sujautin käsilaukkuuni. Silmieni takana tykytti, kun poistuin kopista miehet kannoillani.

Palasimme lähtökannelle, jossa Teresa jutteli laivaisännän kanssa, viihdepäälikkö yritti viihdyttää kyllästyneen näköisiä vartijoita ja Janna näpräsi puhelintaan sivummalla. Pyysin nevernalaismiehiä odottamaan hetken, kun vein Teresan ja Jannan sivummalle, jotta viihdepäälikkö ei onnistuisi kuuntelemaan meitä. Olisin vienyt ystäväni äskeiseen lasikoppiin, mutta villakoirahameinen rouva puhelimineen oli vallannut sen. Rouvan suunliikkeistä päätellen käynnissä oli vauhdikas ja todennäköisesti pitkään jatkuva keskustelu.

“Mistä on kyse”, Teresa kysyi.

”Minut on kutsuttu tapaamiseen, joten valitettavasti en ehdi kanssanne ostoskeskuskierrokselle”, vastasin ja kehotin Jannaa siirtymään seinän viereen, sillä kaksi lasta juoksi kilpaa käytävää pitkin. Hän väisti täpärästi ja siirsi huomionsa takaisin minuun.

“Ai, sitäkö nuo miehet halusivatkin. Millainen se tapaaminen on?”

”En ole varma, se selvinnee paikan päällä.” En oikeastaan valehdellut. Tiesin, että luvassa oli epämiellyttäviä uutisia, mutta syy jäi toistaiseksi arvailujeni varaan.

”Liittykö tämä siihen naiseen, Acostaan”, Janna kysyi tavoitellen katsekontaktia.

”Voimme ottaa taksin, joka heittää minut ensin hotellille ja teidät sen jälkeen keskustaan”, vastasin sivuuttaen Jannan kysymyksen ja jatkoin, että voisimme tulla omilla kyydeillä takaisin. En aikonut kertoa, että kyseessä oli kuningashuoneen edustaja, sillä en halunnut antaa Jannan mielikuvitukselle mahdollisuutta punoa lennokkaita satuja. Hän oli meistä kolmesta se, joka tilasi viikoittain ilmestyvää julkisjuoruihin painottunutta lehteä, nyhyki

kuninkaallisten häitä katsellessaan ja seurasi tv-tähtien elämää Instagramissa. Hän oli joskus jopa harmitellut, ettei voinut käydä samoissa tapahtumissa kuin kuninkaalliset ja rakastua johonkin komeaan prinssiin. Hänestä Tanskan kuninkaan ja kuningattaren tapaaminen urheilutapahtuman jälkeen pubissa oli juuri sellainen satu, josta itsekin haaveili.

Jos yhteydenotossa tosiaankin kyse oli raha-asioista, ei ollut syytä avata asiaa ystäville. Ja jos joutuisin ottamaan laivalta lisävuoroja, keksisin sille kyllä jonkin riittävän mitäänsanomattoman perustelun.

“Entä jos sittenkin tulisimme mukaan ja odottaisimme hotellin baarissa? Kaiken varalta”, Teresa sanoi.

Ilmeisesti en ollutkaan onnistunut peittämään sisälläni möyriävän paniikin merkkejä tai sitten Teresan poikkeuksellisen hyvä taito lukea ihmisiä osoitti jälleen sen, miksi hän auttoi tuntemattomiakin näiden arkisissa ongelmissa. Harkitsin asiaa häntä katsoen. Ehkä olisikin hyvä, että ystäväni olisivat paikalla taustatukena, jos jalkani eivät kantaisi, kun kuulisin takaisinperittävän summan suuruuden.

Taksi suhasi auringon saattelemana Oulun satamasta kaupungin keskustaan, kunnes pysähtyi korkean hotellirakennuksen eteen. Nousimme autosta, odotimme, että mieskaksikko pääsi pois BMW:stään ja jatkoimme sisään ovista, joissa hotellin nimi luki koukeroisilla kirjaimilla.

Astuimme tuulikaapista tuloaulaan, ja annoin katseeni siirtyä pylväitä pitkin kaarevaan kattoon, jonka kuviointi sopi saumattomasti yhteen lattian harmaavalkoisen symmetrian kanssa. Viiden tähden hotellissa oli kieltämättä tyyliä, mutta en kokenut sopivani tähän ympäristöön, vaikka joidenkin mielestä Baltic Sea Starkin oli tunnelmaltaan samaa luokkaa. Olihan sielläkin puhtaanvalkoiset seinät, laadukkaita design-huonekaluja, lasisia kaiteita ja seinillä suomalaisen taiteilijaryhmän uniikkeja meriaiheisia taideteoksia.

Vastaanottoa lähellä olevan vaalean sohvaryhmän viereen saavuttuamme siilitukkainen pukumies pysähtyi ensimmäisenä ja pyysi meitä odottamaan. Hän otti puhelimen taskustaan ja kävi lyhytsanaisten keskustelun nevernaksi, joka oli suomen ohella perheeni toinen kotikieli. Sille ei tosin ollut Itämeren laineilla juurikaan käyttöä, joten taitoni oli vuosien saatossa päässyt rapistumaan ja sanavarasto supistumaan.

Puhelun jälkeen siilitukkainen kehotti kollegaansa viemään ystäväni ensimmäisestä kerroksesta varattuun kabinettiin. Teresa hymyili minulle rohkaisevasti, ennen kuin lähti Jannan ja kaljupään perässä pois aulasta.

Kauempana metallinhoitoiset hissien ovet aukenivat ja ulos purkautuvasta ihmisryppästä erkani kaksi miestä. Lyhyemmällä ja vanhemmalla oli purppuranvärinen pikkutakki ja tummat housut, jotka näyttivät tilaustyönä tehdyiltä. Hänen vierellään asteli tummapukuinen mies, joka vaikutti olevan samalta tehtaalta kuin minua laivalta hakemaan tullut kaksikkokin. Ainoastaan hiustyyli erottivat miehet toisistaan.

Purppuratakkainen köpötteli luokseni ja esittäytyi Bartolomeu Vasconcelosiksi, Nevernan hovin vanhemmaksi juristiksi. Minuakin lyhyempi ja päälaelta kaljuuntuva mies lausui kohteliaisuudet mukavasta tapaamisesta, jonka jälkeen pyysi nähdä henkilöllisyystodistukseni. Sanoin, että olin näyttänyt sen kirjettä vastaanottaessani, mutta hän halusi varmistaa asian itse. Ojensin korttini ja mietin, eivätkö hongankolistajat olleet riittävän luotettavia. Laita lapset asialle ja niin edelleen.

Juristi otti puhelimen taskustaan ja vertaili tietojani näytölle ilmestyneeseen tekstiin, kun hänen mukanaan tullut jyrkäleukainen kivikasvo pyysi nähdä laukkuni. Sen saatuaan mies kaiveli ja tunnusteli, nyökkäsi ja ojensi laukun takaisin samalla, kun sain henkilökorttini purppuratakkilta. Panin kortin omalle paikalleen lompakkoon, jonka jälkeen koko seurueemme lähti Vasconcelosin johdolla hisseillä toiseen kerrokseen.

Saavuimme pitkän käytävän perällä olevalle neuvotteluhuoneen ovelle. Vasconcelos koputti kolmesti, ovi avautui ja tummapukuinen mieskloonini tervehti kohteliaasti ja astui pois oviaukosta. Tuijotin metallista kynnystä ja lausuin äänettömiä toiveita, että kutsun syy oli jokin muu kuin epäilemäni. Ehkä hovi halusikin yllättää bonusäitini lahjalla tai pyytää mielipidettäni Alankomaiden tai Suomen koulujen tasosta. Parempi tietysti olisi, jos he olivatkin erehtyneet henkilöstä ja...

“Jos saan pyytää”, Vasconcelos sanoi ja loihti väsyneille kasvoilleen hymyntapaisen. Nyökkäsin ja pakotin jalkani kynnyksen yli.

K O L M E

Tummansiniseen pikkutakkiin ja kynähameeseen pukeutunut hentorakenteinen nainen käveli huoneen keskellä olevan pöydän takaa luokseni. Hänellä oli ruskean tukan seassa harmaita raitoja ja kapeilla kasvoilla kohtelias hymy. Yritin kaivaa hänen kasvojaan lapsuuteni sumeista muistoista, mutta 14 vuotta oli tehnyt tehtävänsä. Mieleeni tuli vain yksittäinen päiväkirjamerkintä, jonka olin lapsena kirjoittanut ja hiljattain lukenut uudestaan kirjahyllyä siivotessani. Olin kuullut vanhempieni keskustelun, jossa bonusäitini oli kuiskaten sanonut miehelleen, että jos Augusta Acosta joskus ottaa perheeseemme yhteyttä, jotain on mennyt pieleen. Olin painanut nimen mieleen, mutta pysynyt visusti vaiti siitä, että olin kyseisen keskustelun kuullut. Kuten olin pitänyt omana tietonani monet muutkin salakuunteleman tilanteet.

”Hyvää päivää, mukava tavata. Olen Augusta Acosta, Nevernan kuninkaan vanhempi neuvonantaja. Hienoa, että tulitte, sillä tavoittamisenne ei ole ollut helppoa.”

Käteltyämme hän viittasi elegantilla ranneliikkeellä pöydän vieressä olevia tuoleja kohti, kun juristi ja tummapukuiset miehet hävisivät jonnekin taustalle. Istuin ja odotin, että Augusta asettautui viereiseen tuoliin. Hän katsoi minua suoraan silmiin.

”Olemme täällä Nevernan hovin virallisella asialla hänen majesteettinsa kuningas Nelion pyynnöstä.” Augusta hymyili, kun hänen viereensä laskettiin tumma kansio naisen toimesta, jonka paikallaoloa en äsken huomannut.

Olin toki vaakunallisesta kirjepaperista ymmärtänyt, että nämä ihmiset eivät olleet täällä pyytämässä alennuslippuja laivalle, mutta jokin huoneessa vallitsevassa tunnelmassa sai minut epäilemään, että emme käsittelesikään bonusäitini työhistoriaa. Enkä erityisemmin pitänyt sisälläni alkavasta kutinasta.

”Kuten ehkä olette uutisista kuullut, kruununprinsessa Serena on käyttäytynyt asemaansa sopimattomalla tavalla jo jonkin aikaa. Hänen jäähyväiskirjeensä julkaistiin tänään sekä virallinen ilmoitus siitä, että hän ei ole enää osa kuninkaallista perhettä, eikä näin ollen tuleva hallitsija. Kuningasta puolestaan alkaa ikä painaa, joten maamme on poikkeuksellisessa tilanteessa, jossa voimme ajautua hallintokriisiin”, Augusta sanoi ja laski hyvin hoidetun kätensä kansion päälle.

”Shän on ikävää”, sanoin, kun en muutakaan keksinyt.

”Kyllä, erittäin. Katsokaas, yli vuosi sitten kuningas alkoi valmistella kruunun luovuttamista tyttärelleen, ja sen oli tarkoitus tapahtua ennen tämän vuoden loppua. Perheellä on ollut viimeisimpinä vuosina tavallista enemmän haasteita, joten kuningas toivoi, että antamalla tyttärelleen koko vastuun maan edustajana toimimisesta, asiat korjaantuisivat. Lisäksi valmiiksi kaavaillun sijaissynnyttäjän avulla oli tarkoitus varmistaa, että suku jatkuu kruununprinsessan jälkeläisellä. Mutta valitettavasti tulevaisuusnäköymät alkoivat rapista merkittävästi kesän aikana, ja nyt olemme hyvin vaikeassa tilanteessa.”

”Aivan, kuulostaa harmilliselta, mutta en ymmärrä, miksi kerrot minulle tämän. Ja miksi halusit tavata?”

”Olen juuri tulossa siihen. Kun kruununprinsessan teot alkoivat kokonaisuudessaan paljastua niin kansalaisille kuin hänen isälleenkin, lähti hän kaikessa hiljaisuudessa maanpakoon. Prinsessa jätti jälkeensä vain jäähyväiskirjeen ja asiakirjan, jossa virallisesti luopuu asemastaan. Niinpä kuningas Nelion käskystä asiantuntijat alkoivat etsiä muita vaihtoehtoja sukuun parista”, Augusta sanoi ja työnsi avaamansa kansion eteeni. ”Sieltä löytyi kuninkaankin hyväksymä ratkaisu. Joten hänen majesteettinsa on tunnustanut teidät osaksi perhettä ja antanut oikeudet titteliin. Te olette Nevernan kruununprinsessa ja tuleva kuningatar.”

Tuijotin Augustaa. Hän katsoi minua pehmeästi hymyillen. Aika pysähtyi ja hiljaisuus täytti jokaisen nurkan. Hieroin kylmäksi käyneitä sormiani, korvissani humisi ja minua alkoi naurattaa. Onnistuin nielaisemaan naurunpyrskähdyksen, joka muuttui yskähdykseksi. Kun viimein sain ääneni kulkemaan, se kuulosti heikolta.

”Oletko tosissasi?”

”Tietenkin.” Augusta viittasi edessäni olevaa kansiota kohti. Katsoin sitä tarkemmin. Avatulla aukeamalla oli virallisen näköinen paperi sinetteineen ja allekirjoituksineen, mutta en pystynyt keskittymään lukemiseen. Pudistin päätäni.

”Tämä on naurettavaa. En minä kuulu mihinkään kuninkaalliseen sukuun.”

Tiesin olevani adoptoitu ja että biologisilla vanhemmillani ei ollut ollut mahdollisuuksia huolehtia vauvasta. Bonusvanhemmillani oli silloin molemmilla ollut vakituinen työsuhde hovissa, vakaa parisuhde sekä kaksivuotias lapsi, jolle olivat adoption kautta halunneet sisaruksen. He olivat ottaneet minut osaksi perhettä ja opettaneet suhtautumaan normaalisti

kuninkaallisten satunnaisiin kotikäynteihin. Vaikka en aina ymmärtänyt, miksi siniveriset halusivat kuulla kuulumisiani niin innokkaasti, olin oletanut sen olevan normaalia kiinnostusta hovin työntekijöiden perhettä kohtaan. Elämämme oli mielestäni sujunut mallikkaasti, kunnes yhtenä kesänä bonusvanhempani olivat riidelleet poikkeuksellisen äänekkäästi ja isä oli ollut pidempään pois kotoa. Lopulta hän palasi, ja pian sen jälkeen äitini irtisanoutui hovista ja vajaan vuoden sisällä muutimme Nevernasta Alankomaihin. Ihmettelystäni äiti vastasi, että oli vain tullut aika muuttaa paikkaan, missä salaisuuksia kuuli vähemmän. Hän oli kertonut, että irtisanomispalkan sekä jonkin hovin erikoislisäkorvauksen turvin kustannettaisiin niin minun kuin bonussiskoni Lillin opiskelut. Kun olin kysynyt, milloin palaisimme kotimaahamme, äiti vastasi, että emme milloinkaan. Jatkokysymykseni hiljennettiin toteamalla, että oli parempi, mitä vähemmän tiesin. Minun vain piti hyväksyä aikuisten tekemät päätökset ja kulkea mukana. Niin olin tehnyt ja lopulta lakannut kyselemästä.

Augustan sanat keskeyttivät ajatukseni:

“Pahoitteluni kuninkaan ja kuningattaren – rauha hänen sielulleen – puolesta siitä, miten asiat perheenne kanssa hoidettiin. Siinä tilanteessa vanhempienne henkilöllisyys täytyi salata. Toisin kuin teille on sanottu, he eivät olleet vähävarainen pariskunta. Päinvastoin. Isänne on Kristian Bärstrand af Malmgård, Suomen vanhimman herttuasuvun arvostettu jälkeläinen. Hän oli kihloissa kruununprinsessa Serenan Cora-pikkusiskon kanssa. Liiton piti vahvistaa kuninkaallisten ja kaukaisemman pohjoisen suvun välistä suhdetta, mutta valitettavasti kihlaus purkautui ennen syntymääne.”

Nousin ylös tuolista ja astuin sivummalle. Tuijotin suljettuja sälekaihtimia, kun minulle valkeni.

“Eli biologinen äitini on kuningas Nelion tytär.” Mieleeni heräsi lukuisia kysymyksiä, ja aiemmin alkanut tykytys silmien takana voimistui, kun sovitin uusia palasia oikeisiin koloihinsa.

“Niin, äitinne on kuningas Nelion tytär. Vanhempi tytär.”

Käännyin katsomaan Augustaa. Odotin. Kukaan huoneessa ei sanonut mitään. Kenenkään kasvoilla ei kareillut hymy tai pidätelty nauru. Kyseessä ei siis nähtävästi ollutkaan harvinaisen huono käytännön pila. En ollutkaan tavallisten, tuntemattomien perustyöntekijöiden tytär vaan nimekkäiden siniveristen, joiden suhdekuvioita maustoi saippuaoopperadraama. Halusin kovasti tarttua puhelimeen ja soittaa bonusäidilleni saman tien. Kuinka paljon

*”JA MUISTA: OLET PÄÄSSYT
ASEMAAN, JOSTA KAIKKI
TYTÖT UNELMOIVAT.”*

Laivan viihdeosastolla työskentelevä 28-vuotias Olivia Rantamalmi saa yllättävän yhteydenoton Nevernan hovista. Pieni saarivaltio on ajautumassa hallintokriisiin, koska kruununprinsessa on lähtenyt maanpakoon, eikä kumpikaan hänen sisaruksistaan voi ottaa kruunua vastaan. Niinpä vanha kuningas on päättänyt ottaa käyttöön toiseksi viimeisen oljenkorren: Olivian.

Kuninkaalle ei sanota ei, joten Olivia jättää Suomen taakseen ja muuttaa Nevernaan. Edessä on kuningataroppitunteja, kieroja ihmisiä, komeita turvamiehiä, epämiellyttäviä sukulaisia ja valtiovierailu Espanjaan, joka sekään ei suju ongelmitta.

Miten Olivia selviää uusista tilanteista, rajoitteista ja julkisuudesta, kun vankoilta vaikuttaneet ihmissuhteet alkavat rakoilla yksi kerrallaan?

